

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **A. P.**, bytem zastoupené JUDr. Petrem Medunou, advokátem, se sídlem Revoluční 23, Praha 1, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 10 A 156/2010 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět a dosavadní průběh řízení

[1.] Ministerstvo zemědělství - Ústřední pozemkový úřad [*pozn. NSS: s účinností od 1. 1. 2013 byl zákonem č. 503/2012 Sb. zřízen Státní pozemkový úřad s celostátní působností, na který přešla podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů („zákon o půdě“), zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů. Soud proto na straně žalovaného jednal podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se Státním pozemkovým úřadem.] zamítl rozhodnutím ze dne 6. 4. 2010, č. j. 8867/2010-13300, odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Kladno (dále též „pozemkový úřad“) ze dne 23. 2. 2010, č. j. PÚ-1094/1/2009/Cap. Pozemkový úřad tímto rozhodnutím zastavil řízení o návrhu*

žalobkyně na vydání nemovitostí podle ustanovení § 9 zákona o půdě. Pozemkový úřad konstatoval, že o nárocích již bylo pravomocně rozhodnuto. Nadto vytkl, že žádost byla podána po uplynutí objektivní lhůty. Řízení bylo zastaveno podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu pro zjevnou právní nepřipustnost.

[2.] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Namítla, že správní orgány nemohly zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť právní nepřipustnost návrhu nebyla zjevná ze samotné žádosti, ale teprve z výsledků dokazování. Pozemkový úřad navíc nemohl podání odmítnout v důsledku marného uplynutí lhůty vymezené v zákoně o půdě, neboť zpoždění způsobily orgány státní správy, které jí znemožňovaly přístup k rozhodným skutečnostem a informacím. Zároveň stěžovatelka v žalobě shrnula způsob přechodu bývalého majetku JUDr. A. S. na současné vlastníky a připomněla zprávu Výboru pro lidská práva OSN (dále též „Výbor“) ke stížnosti č. 757/1997 ze dne 29. 11. 2002.

[3.] Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností. Předně se vypořádal s námitkou, že žádost žalobkyně nemohla být posouzena jako žádost zjevně právně nepřipustná dle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. S odkazem na rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 5. 3. 1996, č. j. PÚ – 1142/50/1994/Pod – 72/09, potvrzeného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 1998, sp. zn. 38 Ca 70/97, a rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 7. 10. 1998, č. j. PÚ – 1142/146/1994/Pod-72/9, týkajících se totožných parcelních čísel pozemků, uvedl, že nelze mít pochybnosti o tom, že o nároku žalobkyně bylo již pravomocně rozhodnuto. Z toho důvodu žalobkyní podaná žádost naplnila pojem „žádost zjevně právně nepřipustná“. Činnost pozemkového úřadu před vydáním unesení o zastavení řízení městský soud nepovažoval za zahájení procesu dokazování, neboť správní orgán pouze zjišťoval skutečnosti známé úřadu z jeho úřední činnosti. Zároveň soud nepřisvědčil argumentaci spočívající ve zprávě Výboru, poněvadž předmětem zprávy nebyly nároky posuzované v nynějším případě. Stejně tak žalobkyní připomněl legislativní vývoj týkající se § 4a a 4b zákona o půdě, jehož mohla využít. V závěru vytkl, že se jako nepřipadné jeví, pokud žalobkyně znovu uplatňuje nárok podáním z 21. 9. 2009, s odvoláním na zprávu Výboru ze dne 29. 11. 2002, pokud o tomtéž konkrétním nároku bylo rozhodováno v prvním případě naposled rozsudkem ze dne 30. 4. 1998; ve druhém případě rozhodnutím pozemkového úřadu ze dne 7. 10. 1998, což ani žalobkyně nezpochybňuje.

I. Obsah kasační stížnosti

[4.] Stěžovatelka napadá uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s.

[5.] Nesprávné posouzení právní otázky stěžovatelka spatřuje v zastavení řízení pro jeho zjevnou právní nepřipustnost. Namítá především, že správní orgán řízení zastavil, aniž by tato nepřipustnost byla zjevná ze žádosti samé a nikoli až z provedeného dokazování. Dokazování navíc trpí vadami, protože pozemkový úřad řádně neprověřil a neposoudil stěžovatelkou uplatňované skutečnosti (především zprávu Výboru) a došel tak k mylnému závěru o zmeškání restitučních lhůt. Stěžovatelka též vytkla, že rozhodující správní orgány i městský soud nesprávně posoudily uplatněný nárok, který byl návrhem k provedení tzv. nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle ustanovení § 101 správního řádu

pokračování

[6.] Stěžovatelka obšírně argumentuje zprávou Výboru, která se dle stěžovatelky vztahuje i na tento konkrétní případ. Dotčená zpráva je pro Českou republiku závazná a umožňuje stěžovateli oprávněně uplatnit restituční nárok.

[7.] Stěžovatelka též upozorňuje, že již odpadly pochybnosti, zda je v daném případě oprávněnou osobou, poněvadž ji Ústavní soud učinil účastnicí dědického řízení, a proto je legitimní připustit nové projednání jejího restitučního nároku.

[8.] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka „shrnuje postup státních orgánů, jemuž je dlouhodobě vystavena a nastiňuje pochybení, jež spatřuje v jejich postupu“ a namítá úmyslné zatajování stěžejních listinných důkazů a absolutní nedostatek součinnosti, bránění meritornímu nalézání práva přílišným formalismem a bránění výkonu spravedlnosti.

III. Vyjádření žalovaného

[9.] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 17. 6. 2013 uvedl, že předmětnou restituční věc správně posoudil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a svoje rozhodnutí řádně odůvodnil. Odmítl, že by v daném případě bylo možné aplikovat postup dle § 101 správního řádu. Stejně tak vyzdvihl nedostatek pravomoci Výboru, jehož rozhodnutím argumentuje stěžovatelka. Z uvedených důvodů je přesvědčen, že kasační stížnost je nedůvodná.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11.] Ačkoliv stěžovatelka označila všechny kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že rozhodnutí správního soudu napadá zejména dle písm. a) dotčeného ustanovení, tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ze shora prezentované narace je přitom zřejmé, že rozhodnou právní otázkou je posouzení oprávněnosti postupu pozemkového úřadu, který zastavil řízení o žádosti stěžovatelky pro zjevnou právní nepřípustnost z důvodu překážky řízení spočívající v již rozhodnuté věci. Žádost tak neposoudil v režimu „nového řízení“ dle ustanovení § 101 správního řádu, ani jako návrh na obnovu řízení.

[12.] Správní řád v § 45 odst. 3 stanoví, že *„(ž)ádost nesmí být zjevně právně nepřípustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví dle § 66. Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.“*

[13.] K tomu z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„za zjevně právně nepřípustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování“* (srov. rozsudek 2 As 74/2007 ze dne 7. 5. 2008; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Za zjevně právně nepřípustnou žádost ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož odvolací orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žadající provedení

něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel oprávněn. Doktrina mezi důvod zjevné právní nepřipustnosti řadí rovněž „žádost, ve které se žadatel bude domáhat přiznání práva v rozporu s § 48 odst. 2, tzn. v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 482).

[14.] K zastavení řízení dochází tedy mj. tehdy, pokud se v řízení vyskytnou překážky řízení stanovené v ustanovení § 48 správního řádu. Překážkami řízení se rozumí situace, za jejichž existence nelze zahájit či vést správní řízení a k těmto překážkám je přihlíženo z úřední povinnosti. Vedle překážky litispendence (řízení je v dané věci zahájeno u některého jiného správního orgánu) je jím především překážka *rei iadministratae* vycházející ze zásady *ne bis in idem*. Tuto překážku věci rozhodnuté upravuje ustanovení § 48 odst. 2, dle kterého „(p)řiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.“ Pokud tedy správní orgán zjistí, že v dané věci bylo již dříve meritorně rozhodnuto, nemůže v takovém případě řízení zahájit nebo v něm dále pokračovat. Opodstatněnost dodržování zásady *ne bis in idem* i ve správním soudnictví vyzdvihl ve své judikatuře též Ústavní soud: „*Jak správní soudy již několikrát ve svých publikovaných rozhodnutích dovodily, obecná procesní zásada non bis in idem, již lze dovodit z principu materiální právní moci, je jednou ze základních zásad rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob jak soudy, tak i správními orgány. Zahrnuje v sobě i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost vzniklých, změněných nebo zaniklých hmotněprávních subjektivních oprávnění a povinností. (...) (P)okud nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) v § 48 odst. 2 stanoví, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou, jde jen o výslovnou úpravu odpovídající v teorii i soudní praxi zejména v posledních letech nezpochybnovanému principu*“ (srov. II. ÚS 1500/08 ze dne 28. 7. 2008; veškerá judikatura ÚS je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[15.] Pokud tedy správní orgán po obdržení žádosti stěžovatelky shledal, že o dotčeném předmětu řízení bylo již pravomocně rozhodnuto, nepochybil, pokud dané řízení vůbec nezahájil a žádost posoudil jako zjevně právně nepřipustnou. Stěžovatelka nemá pravdu, že postup správního orgánu je v rozporu se správním řádem a judikaturou Nejvyšší správního soudu, poněvadž před rozhodnutím o zastavení řízení pozemkový úřad prováděl dokazování. Nejvyšší správní soud nikterak nezastírá, že ve shora citovaném rozhodnutí vyřkl, že zjevná právní nepřipustnost žádosti musí být zřejmá již na první pohled a k tomuto závěru nelze dospět z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V této souvislosti je však třeba vytknout, že ono dokazování či zjišťování se týká meritorního posuzování věci a vyhodnocení přiložených podkladů k žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení. Zjištění, zda řízení nebrání právní překážka, nelze považovat za v judikatuře zapovězené dokazování či zjišťování. Naopak považuje zdejší soud za zcela logické a samozřejmé, že je povinností správního orgánu tyto záležitosti zkoumat, a to ještě dříve než bude řízení započato. Důvod mj. tkví též v hospodárnosti správního řízení, protože by nebylo účelné zahájit řízení, v němž by byly řešeny již rozhodnuté záležitosti.

[16.] Pokud by naopak soud přijal argumentaci stěžovatelky, popíral by smysl ustavení § 45 odst. 3 správního řádu. Je totiž zjevné, že i v rámci posouzení žádosti z hlediska její zjevné právní nepřipustnosti musí správní orgán činit určité kroky, které potvrdí správnost takového rozhodnutí. V opačném případě by se jeho rozhodnutí blížilo svévoli. Musí však postupovat velmi obezřetně a nepřesáhnout mez dovoleného ověřování. Zjištění, zda o nároku žadatelky již nebylo rozhodnuto (respektive posouzení, zda se jedná o stejnou osobu, shodný důvod a stejné právo či povinnosti), však zajisté není překročením stanovené hranice.

pokračování

[17.] Správní orgán tedy nepochybil, pokud nejprve ověřil, zda o nároku stěžovatelky již bylo rozhodnuto. Pokud zjistil, že tomu tak bylo (a tento závěr nepochybně ani stěžovatelka) a neshledal možnost překročení zásady *ne bis in idem* a řízení zastavil, učinil tak v souladu se správním řádem a jeho postup nelze považovat za rozporný ani se soudní judikaturou. Naopak postupoval správně, pokud v odůvodnění uvedl, která dřívější rozhodnutí brání zahájení řízení, poněvadž tímto naplnil požadavky stanovené pro odůvodnění rozhodnutí.

[18.] V této souvislosti je též vhodné uvést, že stěžovatelka nemá pravdu, pokud v kasační stížnosti argumentuje, že pozemkový úřad chybně posoudil, zda byly nebo nebyly zachovány restituční lhůty a na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že je její žádost zjevně právně nepřipustná. Jak totiž Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu, správní orgán řízení nezastavil z důvodu promeškání restitučních lhůt, nýbrž právě z důvodu překážky spočívající v rei administratae (věci rozhodnuté). Pokud pak navíc připomněl, že další důvod zjevné právní nepřipustnosti lze shledat v marném uplynutí lhůty pro uplatnění nároků na vydání nemovitostí, nezasáhl tím do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Tento argument totiž netvořil hlavní argument pro zastavení řízení a lze ho chápat pouze jakési *obiter dictum* správního rozhodnutí (viz též formulace: „*Nadto je nutné konstatovat...*“). V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pokud by skutečně rozhodnutí o zastavení řízení spočívalo pouze v této okolnosti, musel by soud samozřejmě pečlivě zkoumat, zda k těmto závěrům správní orgán nedospěl postupem, který v této fázi řízení není možný. Jelikož ale daná okolnost nebyla hlavním důvodem pro zastavení řízení, nelze správnímu orgánu vytýkat, pokud stěžovatelku v závěru odůvodnění též upozornil na další okolnosti, které by mohly bránit úspěšnému vyhovění již tak nepřipustné žádosti.

[19.] Vyřčená zásada *ne bis in idem* může být ve správním řízení prolomena ve dvou případech: při obnově řízení dle § 100 správního řádu a tzv. novém řízení dle § 101 stejného zákona. Stěžovatelka si je těchto možností vědoma a ve své kasační stížnosti namítá, že správní orgány i městský soud nesprávně posoudily uplatněný nárok, protože žádost se domáhala provedení tzv. nového řízení a vydání tzv. nového rozhodnutí ve věci. Ze soudního spisu však vyplývá, že v žalobě podané k městskému soudu stěžovatelka předmětné rozhodnutí správního orgánu napadá především z důvodu prováděného dokazování, chybného posouzení propadlé lhůty či připomíná způsob přechodu inkriminovaného majetku na současné vlastníky a historii svých právních nároků. Námitku, že správní orgány neposoudily její žádost ve smyslu ustanovení § 101 s. ř., vznesla až při ústním jednání, tj. 23. 4. 2013. Podmínky pro uplatnění žalobních důvodů upravuje nicméně ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. takto: „*Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*“ Následně ustanovení § 72 odst. s. ř. s. vymezuje lhůtu pro podání žaloby: „*Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*“ Dotčené normy vyjadřují zásadu koncentrace řízení, jejíž opodstatnění ve správním soudnictví opakovaně vyzdvihl též Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155). Pokud tedy stěžovatelka uvedenou námitku uplatnila nikoli v žalobě ze dne 14. 6. 2010, ale až při ústním projednání věci dne 23. 4. 2013, učinila tak po marném uplynutí lhůty k podání žalobních bodů a městský soud tak nemusel k této argumentaci vůbec přihlížet. Ustanovení § 104 odst. 4 pak stanoví, že „*(k)asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody,*

které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“ Za této situace je zřejmé, že byla-li daná námitka podána před krajským soudem opožděně, ačkoli neexistovala žádná okolnost, která by stěžovatelce zabráňovala tuto námitku řádně a argumentačně podloženě uplatnit v zákonně určené lhůtě (např. nedošlo k tzv. judikatornímu odklonu), musí ji odmítnout věcně projednat rovněž Nejvyšší správní soud.

[20.] Stěžovatelka rovněž připomíná, že po rozhodnutí Ústavního soudu (nález sp. zn. I. ÚS 1332/10) již odpadly pochybnosti, zda je oprávněnou osobou. Nejvyšší správní soud však tuto okolnost nepovažuje za relevantní v nyní projednávané věci. Rozhodnutí správních orgánů nevycházela z pochybností, zda se stěžovatelka účastní dědického řízení či nikoli, nýbrž žádost posoudila optikou zásady *ne bis in idem*. Pokud tedy správní orgán zjistil, že o témže nároku téže osoby v téže věci již bylo rozhodnuto, řízení správně zastavil, aniž by pro jeho rozhodnutí byl určující statut stěžovatelky v dotčeném dědickém řízení. Nad to Nejvyšší správní soud připomíná, že Ústavní soud ústavní stížnost stěžovatelky posuzoval především z hlediska základního práva na soudní ochranu zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a ve svém rozhodnutí přímo uvedl, že *„námitka porušení čl. 11 Listiny je předčasná, neboť dosud nebylo najisto postaveno, zda je stěžovatelka dědičkou a jaký je rozsah dědictví.“* Zatím tedy nebylo rozhodnuto, zda je stěžovatelka dědičkou, a i proto není daná námitka relevantní.

[21.] Stěžovatelka též obsírně vytkla městskému soudu způsob, jakým se vypořádal se zprávou Výboru pro lidská práva ze dne 29. 11. 2002. S uplatněnou argumentací se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 27. 9. 2012 sp. zn. 8 As 116/2011). Je proto třeba připomenout, že Výbor pro lidská práva byl zřízen v souladu s čl. 28 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.). Podle čl. 40 se státy, které jsou smluvními stranami Paktu, zavazují, že budou podávat zprávy o opatřeních, přijatých k uvedení práv uznaných v tomto Paktu v život, a o pokroku, jehož bylo při užívání těchto práv dosaženo. Podle čl. 1 Opčního protokolu k Paktu uznává stát příslušnost Výboru dostávat a posuzovat oznámení od jednotlivců podléhajících jeho jurisdikci, kteří si stěžují, že se stali oběťmi porušení některého z práv stanovených v Paktu státem, který je smluvní stranou Paktu.

[22.] Výbor pro lidská práva je příkladem tzv. kvazijudiciálního mezinárodního orgánu. Byl sice zřízen k řešení mezinárodních sporů, avšak od orgánů soudního typu se odlišuje především závazností výstupů své činnosti. Své názory sděluje ve formě právně nezávazného, jakkoli fakticky respektovaného názoru (viz. např. Malenovský, J.: *Mezinárodní právo veřejné a jeho poměr k jiným právním systémům, zvláště k právu českému*, 5. vydání, Brno 2008, str. 283). Jak konstatuje F. Sudre (*Mezinárodní a evropské právo lidských práv*, Brno 1997, str. 315), při definování obsahu garantovaných práv a svobod nemůže skutečný obsah pojmu svobody garantované článkem 19 Paktu vyvstat jinak než teprve jejich zpřesněním, rozvinutím („zhmotněním“) ve výkladu, který je nutnou součástí mezinárodní kontroly dodržování tohoto mezinárodního závazku. Smluvním orgánem Paktu zmocněným tuto kontrolu vykonávat je Výbor pro lidská práva. Výbor pro lidská práva zde ovšem nepůsobí jako mezinárodní soud, ale má pouze pravomoc provádět kontrolu plnění mezinárodního závazku mimosoudního typu. V rámci ní sice dochází k projednání sporné věci za účasti obou stran, tj. stěžovatele a státu, proti němuž je stížnost směřována. Jeho sdělení (*communications*) pak sumarizují výsledky tohoto „procesu“ a vynášejí závěry, zda došlo napadeným jednáním k porušení mezinárodního závazku. S ohledem na suverénní postavení smluvních stran Paktu však „rozsudky“ Výboru nemají

pokračování

závažnou povahu a neústí v právně závazné rozhodnutí. Odkazem na rozsah pravomoci Výboru pro lidská práva a povahu jeho zprávy ze dne 29. 11. 2002 proto nelze nalézt důvod, pro který by neobstálo stanovisko městského soudu poukazující na nedostatek pravomoci Výboru pro lidská práva změnit svým stanoviskem dosavadní průběh řízení před správními orgány. Výbor pro lidská práva ve zprávě ostatně sice přiznal důvodnost tvrzení stěžovatelky, že jí byl znemožněn přístup k dokumentům, které jsou nezbytné k rozhodnutí jejího případu (viz bod 11.4. zprávy). Současně však konstatoval, že neměl k dispozici žádné vysvětlení „státní strany“, tzn. České republiky, a proto *„musí být dána náležitá váha navrhopatelčiným tvrzením“*. Nelze nezmínit, že Výbor k těmto souvislostem patrně neprováděl žádné bližší dokazování, což ostatně vyplývá i z povahy jeho činnosti.

[23.] V závěru stěžovatelka obrací svoji pozornost na obecnější důvody, pro které se domnívá, že jsou její restituční nároky oprávněné a namítá dlouhodobá pochybení státních orgánů. Nejvyššímu správnímu soudu však nezbyvá než konstatovat, že tyto okolnosti nemohou vést k důvodnosti kasační stížnosti, neboť nereagují na důvody, o které městský soud v důsledku uplatněných žalobních bodů opřel svůj rozsudek, či se týkají soudních řízení odlišných od nyní posuzované věci.

[24.] Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25.] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu